

DE LONDENSCHER BOBBY — Het arbeids-terrein van den Londen-schen Bobby als verkeersagent.

DE LONDENSCHER BOBBY — Politie-agenten verwijderen de-monstreerende werklozen, die weigerden het Ministerie van Arbeid te Londen te verlaten, vóór zij een onderhoud verkregen met den Labour-minister van Arbeid, miss Marg. Bondfield.

De Londensche Bobby

door Edw. Woodhall
ex-inspecteur van Scotland Yard

De Engelschman, die in dienst wenscht te treden bij de Londensche politie, moet vóór hij zijn sollicitatie instuurt, zijn lichaamslengte meten. De Londensche agent moet een man van meer dan normale grootte zijn. Daarmede moeten echter zijn geestelijke en verstandelijke vermogens in niet te ongunstige verhouding staan. Want zijn taak blijft niet bepaald tot surveilleren (wat hij gemeen heeft met collega's in andere groote steden) en optreden als verkeersagent, hetgeen overigens meer eischt dan 'n leek geneigd is te denken. Vooral in 'n internationale verzameling van menschen en rassen als de Engelsche hoofdstad wordt de politiebeambte voor feiten en toestanden geplaatst, welke een sterk zenuwgestel, vlugheid van handelen, initiatief en persoonlijk moed eischen. Soms, wanneer men 't sensationeel verslag van een moeilijke arrestatie in een van de dagbladen leest, vermoedt men wel iets van de moeilijkheden en misschien de gevaren, welke daaraan verbonden zijn, maar in het algemeen heeft het publiek niet den juisten indruk van het werk der politie, kan dien niet hebben. In Londen, zo goed als in New-York, Parijs, Barcelona of Chicago, zijn nog steeds buurten, waar men politie liever niet dan wel ziet en men haar ongeveer als 'n natuurlijke vijand beschouwt. Onder de misdadigers, welke in deze reuzenstad verblijven, zijn er, die er de voorkeur aan geven een politieagent te ontwijken, maar die ook zeer vlug naar hun revolver grijpen om den agent te doden of ten minste onschadelijk te maken, hetgeen 'n verwonding beteekent, die den getroffene tot 'n invalide maakt.

Sinistere kroegjes in East End moeten voortdurend bewaakt worden, speelhuizen, verzamelplaatsen van revolutionnaire elementen of huizen, waarin verdachte individuen zich ophouden, de buit van inbraken is geborgen, enz. Achtervolgingen door den chaos van steegjes, door kleine huisjes met donkere trapjes en binnenplaatsen en over de daken zijn geen zeldzaamheden.

Maar behalve deze meer of minder tooneelmatige avonturen, hoe gevaarlijk ze ook zijn, met schieten en klopjachten, wordt de

politiagent voor toestanden geplaatst, waarvan men met minder ophef verneemt, doch waarin niet minder van hem geëischt wordt. Het is niets buitengewoons dat een paard op hol slaat (of het moest zijn, omdat er zoo weinig paarden zijn) en ook een burger

toont dikwijls den moed een paard tot stilstaan te brengen om ongelukken te voorkomen, doch wie dit eens gedaan heeft, kan het best beoordeelen, dat er groote moed noodig is om zich voor een hollend en woest dier te plaatsen; van een agent wordt niet anders verwacht. En heeft men wel eens ondervonden, wat het beteekent, om in een rijdende auto te springen, waarin misdadigers trachten te ontkomen, die op Amerikaansche manier werken en neerschieten, wie hun vlucht probeeren te beletten? Voor 'n agent is 't plicht, in Londen zoowel als in Amerika en in welke Europeesche stad ook. De kranten maken met lof melding van de gevaarlijke redding van een drenkeling, maar niet altijd wordt het bekend, dat een agent van de Theemsbrug in het water sprong, winter of zomer, en meermalen dook naar een drenkeling, soms zelfs iemand die zich tegen zijn redding verzette en den redder mee in den dood dreigde te trekken. En dan zijn er nog de talloze gevallen, 's nachts en in eenzame buurten, waarin de agent moet optreden, raad en hulp verschaffen aan zwervers, dronkaards, ongelukkigen, wanhopigen, verdwaalden. Zelf heb ik eens een agent, die surveilleerde op de Putney-brug, vijf maal zien duiken en met de grootste moeite en gevaar een vrouw redden, die in haar dronkenschap te water was geraakt. Dergelijke voorvallen worden dagelijks genoteerd in de rapportboeken der politiebureaux en worden soms ook algemeen bekend, maar zij ontgaan veler aandacht, wanneer er niet bijzonder sensationeel omstandigheden waren.

Op het kerkhof te Harparkey vind men een grafsteen met het opschrift: „Ik moet mijn plicht doen.” Het is de laatste eer voor een konstabel, die, door eenige misdadigers overvallen, voor de keus gesteld werd de deur van hun cellen te openen en hen te laten vluchten, of te worden neergeschoten. Hij wilde zijn plicht